

GODFRIED DE GROOT
AMSTERDAM

Tijdschrift voor Tandheelkunde

NOVEMBER 1937 XLIV JAARGANG AFLEVERING 11

REDACTIONEEL GEDEELTE

G. D. MARGADANT

1912 — 15 November — 1937

---

*Sure this world is full of trouble
I ain't said it ain't.
Lord! I've had enuf and double,
Reason for complaint.*

*Rain and storms have come to fret me,
Skies are often gray,
Thorns and brambles oft beset me
On the road, but say-*

Ain't it fine Today!

Eenige jaren geleden zond een spotvogel ons goeden raad met het oog op jubilea, die als wij ons wel herinneren, ongeveer aldus luidde: gewone lieden — negeeren, menschen van eenige verdiensten . . . . . enkele woorden, met wat meer verdiensten . . . . . een artikel, met nog meer verdiensten . . . . . hoofdartikel met portret!

Deze cynicus was van meening, dat al die „mutual admiration” maar dwaasheid was, een hinderlijke neiging van een „klikkje” om elkaar op gezette tijden eens in de hoogte te kunnen steken!

Het recept achten wij niet dwaas, de reden die het schrijven tot grondslag had echter zooveel te meer, omdat er uit blijkt, hoe weinig begrepen werd van de oorzaken van het ontstaan van een dergelijke „klik”!

Wie de moeite neemt eens na te gaan wat er — in dit geval in de Nederlandsche Tandheelkunde — in een kwarteeuw

al zoo verandert, zal vermoedelijk niet gelooven, dat de vooruitgang op velerlei gebied zoo maar vanzelf ontstaan is. En wanneer dat geldt voor een beroep dat een betrekkelijk gering aantal beoefenaren heeft, is het duidelijk dat het aantal dergenen die daaraan in hoofdzaak hebben medegewerkt, niet zoo bijster groot kan zijn. Dat zij zouden zijn „uitgezocht” is uiteraard volkomen buitengesloten; zij dienden zichzelve aan door werklust en capaciteit, vielen daardoor op en werden aangezocht voor allerlei functies, die zij vaak tegen hun zin en tegen hun eigen belang vervulden. Veel van hun vrijen tijd, gemak en huiselijkheid werd belangeloos geofferd. Zoo ontstaat in ieder beroep en in iedere organisatie „de regeerende klik”!

Wat zijn nu de gronden, dat men er in slaagt de menschen in die functies te houden? Wat anders dan dat deze arbeid den werkzamen mensch bevrediging schenkt? En hoe kan die bevrediging anders blijven bestaan dan dat het werken geschiedt op prettige wijze, in samenwerking met anderen die hetzelfde goede doel voor oog hebben, zij het dan ook dat vaak de meeningen verschillen over de methode om dit doel op de snelste en veiligste wijze te bereiken?

Ziedaar het geheim van het ontstaan, het bestaan, het uitbreiden en het voortduren van een „klik”.

Zij wordt gevormd door degenen, die door het vertrouwen hunner medeleden geplaagd worden in de verantwoordelijke functies en eenmaal daar aangeland vinden zij er kameraden, die in den loop der jaren vrienden worden. Op deze *vriendschap* berust het succes van den arbeid, zonder deze is hij onmogelijk. Ontbreekt de vriendschap; is er wantrouwen, zelfzucht, Streberei, dan wordt de sfeer onmiddellijk vertroebeld, de lust tot samenwerking gaat ontbreken, de lust tot samenkomsten evenzeer.

Alleen doordat het werk geschiedt in vriendenkring, wordt wat den buitenstaander vaak offer lijkt, een genoegen; wordt de poging tot opbouw, een gemeenschappelijk streven van een team, dat er een eer in stelt individueel en gezamenlijk te arbeiden tot het bereiken van het gestelde doel.

Zoedoende moet er wel waardeering ontstaan, niet alleen voor de capaciteit maar ook voor den persoon van den

ander; op deze menschelijke eigenschappen berust de ontwikkeling in gunstigen zin van mensch en menschheid!

Is het dan wonder, dat men zich verheugt wanneer er nu en dan eens gelegenheid is van die waardeering naar buiten blijk te geven en dat te meer wanneer men overtuigd is daarbij te spreken of te schrijven namens een groote groep, die de waardeering voor dien ander deelt?

Ziedaar dan de reden waarom ditmaal in ons Tijdschrift een „hoofdartikel met portret” voorkomt, beeltenis van den Beheerend Redacteur, die sinds zeventien jaren belast werd met het verzorgen van ons officieel orgaan!

Ofschoon alleen de insider iets weet van wat er aan die taak vastzit, zal er wel niemand zijn, die gelooft dat dit werk een sinecure is. Het lijkt zoo vanzelfsprekend iedere maand het Tijdschrift in zijn bus te vinden, hoogstens moppert men over het feit „dat het ding weer te laat is”!

Wie bij een gelegenheid als deze, eens wil overdenken wat er aan conferenties, gesprekken, telefoontjes, telegrammen, correspondentie, correctie, etc. . . . vastzit, zal zich wellicht met ons verbazen over het feit dat er een man gevonden kan worden, die dit alles zoovele jaren con amore wil doen, naast een tandheelkundige praktijk en naast velerlei andere tandheelkundige functies in die jaren door hem waargenomen.

Het antwoord ligt alweer in de eigenschappen hierboven vluchtig aangestipt: werklust, capaciteit en prettige samenwerking. Men heeft ze of men heeft ze niet en zijn ze aanwezig dan blijkt dit reeds vroeg.

Onze jubilaris werd bij zijn intrede in Utrecht natuurlijk lid van „John Tomes”, al ras bestuurslid, later voorzitter.

Hij studeert ook eenigen tijd in Berlijn, doet daar de belangstelling voor de internationale tandheelkunde op, gaat zich dan vestigen in Amsterdam, zijn vaderstad en rasechte Amsterdammer is hij dan ook altijd gebleven. Snel legt de Maatschappij en met name zijn afdeeling beslag op hem, hij is vele jaren secretaris, daarna voorzitter, men vaardigt hem af naar het Hoofdbestuur.

Eind 1920 wordt hij Beheerend Redacteur van het Tijdschrift, daardoor nog meer vertrouwd met alle zaken, het

tandheelkundig Vereenigingsleven rakend, demonstreert nu en dan in de Vereeniging van Nederlandsche Tandartsen, schrijft voor de „Beroepsbibliotheek” een boekje „De Tandarts”.

Hij was lid van de Ziekenfondscommissie van de Maatschappij tijdens het voorzitterschap van *Bruske*; in 1929 voor het Mondhygienisch Congres te Utrecht organiseert hij de fraaie tentoonstelling, later doet hij hetzelfde voor de tentoonstelling „De Mensch” en voor de Reizende Hygiene-tentoonstelling.

In latere jaren wordt hij belast met het voorzitterschap van de z.g. „Middenstandscommissie” en ondanks vele moeilijkheden en het feit, dat hij zelf voor deze taak allerm minst enthousiast was, brengt hij haar tot een goed einde.

Als de wenschelijkheid bepleit wordt van het oprichten van een Studentenblad, is het alweer *Margdant* die op zich neemt het blad door de moeilijke aanvangsperiode heen te loodsen en het ook met succes volvoert.

Dit alles is een onvolledig relaas, maar ruimschoots voldoende om aan te toonen dat de staat van dienst van dezen jubilaris er wezen mag!

Als zoovelen, die een drukken werkkring niet schuwen, is tandheelkundige eenzijdigheid hem wel volkomen vreemd. Pianist van meer dan gewone begaafdheid, is hij verder een geducht tegenstander aan de bridgetafel, aan het biljart, aan het schaakbord; sportliefhebber, bergklimmer, ja wat niet al.

Merkwaardigerwijze is deze mensch ondanks dit alles van een opmerkelijke bescheidenheid. Zeker zouden hem nog meer vooraanstaande functies zijn opgedrongen, wanneer hij ze niet onherroepelijk geweigerd had, veelal onder het motief zich voor die functie niet geschikt te voelen. Een teveel aan zelfkritiek en een meer dan gewoon respect voor de argumenten van den tegenstander hebben zijn leven vaak niet gemakkelijk gemaakt. Een psycho-analyticus zou vermoedelijk een verrukkelijke „kluif” aan hem hebben en aan het begin van zijn loopbaan had het hem en ons wellicht goed kunnen doen. Thans zullen wij moeten berusten en hem nemen zooals hij is!

Een hardnekkige sinusitis heeft hem de laatste jaren duchtig gehandicapt; gelukkig ziet het er momenteel naar uit, dat de natuur medelijden gaat krijgen en onze allereerste wensch is dat hij binnen den kortst mogelijken tijd in het bezit van een perfecte gezondheid weer geheel „fit” moge zijn.

Die wensch geldt hem en zijn gezin, hij geldt ook òns; alleen al om het egoistische motief, dat hij dan nog vele jaren zijn beroep ook verder met eere zal kunnen dienen.

Met name de Redactie van dit Tijdschrift hoopt en vertrouwt, dat de prettige en vriendschappelijke samenwerking moge voortduren, tot heil van de tandheelkunde en tot vreugde van ons allen!

Margadant „a bien mérité de la profession”, zijn beroeps-genooten — dit dankbaar erkennende — wenschen hem het allerbeste op den weg naar zijn gouden feest!

Ch. F. L. NORD.